

— Niet laten vertrekken!... « De Zeemeeuw » niet laten vertrekken! (Blz. 45.)

De heer Steadily bracht een groot gedeelte van den dag in zijne kajuit door, en, als hij 's morgens vroeg of 's namiddags op het dek een luchtje kwam scheppen, dan vertoonde hij een misnoegd gelaat, met een diepen rimpel tusschen de samengetrokken wenkbrauwen.

Hij scheen over iets erg ontevreden.

In zijn salon, dat hij tot werkkamer had ingericht, lag hij uren en uren over de tafel gebogen, het potlood in de hand, dan weer schrijvend, dan weer diep nadenkend.

— Hij kan nog maar altijd den sleutel niet vinden, spotte Mol, dien hij op den weg naar Algiers bijna beet had gepakt en door mijn tateren weer heel en al kwijt geraakte!

De Rosse en Janneken zwierven doelloos op het dek en voorts in de boot rond. Ze hadden niets te verrichten en hun meester had zich niet eens meer aan hen vertoond.

Ze genoten van het grootsche schouwspel der zee, doodden den tijd door uren lang met Mol te kaarten of met dobbelsteen te wippen en 's avonds speelden ze beurtelings eenige aria's op de harmonica, tot groot genoegen van de bemanning.

Ze dronken, aten en sliepen naar hartelust en moesten geen vermoeienden arbeid verrichten, wat voor jongens van hunnen ouderdom wel het paradijs op aarde, of liever op zee was.

Mol had ook een paar boeken te pakken gekregen, in de kajuit van den stuurman, en las er nu en dan, zoo goed en zoo kwaad als 't ging, want in het lezen was hij geen meester, eenige brokken uit voor.

Dat deed Janneken op het gedacht komen den knecht te verzoeken hem te leeren lezen, en Mol had dan ook op zich genomen de twee

knapen met de geheimen van die kunst kennis te laten maken.

Janneken was een vlijtige leerling en op eenige dagen kende hij de letters en begon reeds woorden te ontcijferen.

De Rosse daarentegen kon uit dat duivelspel, zooals hij het noemde, niet erg wijs worden, en het zou lang duren eer hij al die vreemde teekens met hunnen naam zou kunnen noemen.

Nu, als Janneken met een boek in de hand, ergens in een hoekje weggedoken zat en zijne hersenen martelde om de woorden baas te worden, klauterde de Rosse in het want of hielp een der manschappen, die een karweitje had af te doen.

De Rosse zou een flink zeeman kunnen worden; Janneken zou leeren lezen.

Eenen namiddag, toen ze reeds een drielal dagen op zee waren, klonk voor de eerste maal de schel in de kajuit van den heer Steadily en ijldde Mol naar de werkkamer van zijnen meester.

Deze zat voor de tafel, met een opgewekt, bijna lachend gelaat.

Als de knecht binnentrad, riep Steadily hem toe, op triomfantelijken toon :

— Ik heb het gevonden, Mol!

— Heeft Mijnheer den sleutel ontdekt?...

— Niet alleen den sleutel, maar gansch het spel.

— Proficiat, Mijnheer!

— Hier is het, heel en al overgezet in engelsche letters, maar het moet eene vreemde taal zijn, die ik niet ken... Is het soms geen Vlaamsch?

En hij reikte den knecht een papier over, waarop eenige regels geschreven waren.

Na lang zoeken had de heer Steadily de cijfers op het papier uit Dak's brieventesch weten te ontwarren.

Mol wierp een blik op het schrift.

— Inderdaad, zei hij, het is Vlaamsch.

— Lees het dan spoedig en zeg mij wat het beteekent, ik hecht er veel belang aan.

De knecht begon halflied te lezen wat zijn meester uit de cijfers van Daks had weten op te teekenen.

Hoe meer hij met de lezing vorderde, hoe zonderlinger de uitdrukking van zijn gelaat werd.

Eerst teekende er zich verbazing op af, die overging in eenen glimlach, om dan weer de hoogste verwondering te kennen te geven.

Eindelijk begon Mol hardop te lachen en gaf den heer Steadily het papier weder.

— Dat is al te straf! riep hij uit.

— Hemel? Wordt ge gek?

— Houdt nu op met dat lachen of wordt ge krank? Ik wensch te weten wat er op dat papier staat en niet hoe gij er over denkt.

— Als ik niet zeer goed wist, Mijnheer, dat gij geen Vlaamsch kent ik zou denken dat ge Mol voor den aap wilt houden.

De heer Steadily was rechtgesprongen.

Zijn gelaat was door woede vertrokken.

— Als ge me binnen twee minuten niet gezegd hebt wat er op dat papier staat, dan zal ik u eens een dansje leeren, dat ge geen tweede maal zult willen dansen! riep hij uit.

— Vergeef me, Mijnheer, maar 't is zoo zonderling... Ik zal trachten zoo juist mogelijk te zeggen, wat er op dit papier door u in 't Vlaamsch geschreven werd. « Aan degenen die zich meester zullen maken van mijn brieventesch, want het gebeurt meer dat er brieventessen gestolen worden, zeg ik dat ze wel doen dit cijferschrift te ontwarren. Het is wel moeilijk gegaan, maar hunne moeite zal beloond worden, want ze zullen er uit vernemen, dat er in mijne brieventesch niets te vinden is dat eenig belang oplevert, daar ik al mijne geheimen in mijn hoofd opteeken. Ik heb zulk een goed geheugen, dat ik ze niet aan 't papier hoef toe te vertrouwen. En zoo zal de dief mijner portefeuille gestraft zijn. Oscar Daks... » Dat is al, Mijnheer... Meer staat er niet...

De heer Steadily was terug op zijnen stoel gezonken.

— Mol, dat staat er wel op, he?... Gij bedriegt me niet?... Wees op uw hoede!...

— Ik zou er geen belang bij hebben, Mijnheer... Ik zweer u, dat er op 't papier niets anders te lezen is.

De heer Steadily sloeg woedend zijne vuist op de tafel en vloekte in het Engelsch.

— Daar heb ik me nu drie dagen suf op gezocht... Lach niet of ik werp u mijnen inktkoker naar het hoofd... Pak u weg!... Buiten...

Mol liet het zich geene tweemaal zeggen en was met een paar stappen uit de kajuit.

— Zóó heb ik hem nu nog nooit gezien, dacht hij. Hij is anders altijd even kalm, met zijn porselijnen kop!... Nu, ze hebben hem toch leelijk beet. Ieder zijne beurt: hij heeft den andere ook leelijk te jakken gekregen, door er met « De Zeemeeuw » van onder te

schieten. Maar ik wist toch niet dat de oude hovenier zich zoo kwaad kon maken!... Hij zou waarachtig zijnen inktpot naar mijnen kop gesmeten hebben!... Opgepast nu, Mol, want het gaat boeten regenen!

De heer Steadily kwam niet meer dan vroeger uit zijne kajuit en, alhoewel hij nu Daks' cijfers ontward had, bleef hij uren en uren voor de tafel gezeten, met potlood en papier, en werkte dapper door.

Zoo kwamen ze zonder meldenswaardige voorvallen te Teneriffe, deden er kolen en anderen voorraad op en staken eenige uren later terug in zee.

Kapitein Onion had weer ettelijke woorden gewisseld met den heer Steadily en de stuurman wist na ontvangen bevelen alleen aan Mol mede te deelen, dat ze koers zetten naar de Afrikaansche kust.

— Waar we zullen aanlanden weet ik niet, voegde de man er bij. Ik geloof dat de meester op zee vaart, om rustig te kunnen studeeren en zelf niet goed zeggen kan waar hij heen wil... Nu, hij betaalt goed, en wil hij met « De Zeemeeuw » eene reis rond de wereld doen, ik ben zijn man. En de oude zal ook niet beter vragen. Hij houdt ook niet veel van de landratten! Ze hebben hem te veel spel geleverd.

— Hoedat?

— Ja, ik ken de geschiedenis niet al te best.

— Vertel maar wat ge er van weet... Ik moet u zeggen, dat er nooit nieuwsgieriger lieden geboren werden dan de kinderen mijner moeder... En ik ben er een van!

— Ik heb zoo 't een en ander hooren verhalen en het kunnen aaneen knoopen... Naar het schijnt is onze oude een edelman, een baron of zooiets...

— Ge zoudt het niet zeggen!

— Waarschijnlijk zag hij er vroeger anders uit dan nu, want hij is reeds een eind in de veertig.

— Hij ziet er wel zestig uit!

— Hij moet veel verdriet gehad hebben.

— Omdat hij maar één glas ineens kon uitdrinken?

— Als ge op voorhand den draak begint te steken met mijn verhaal, dan zwijg ik liever.

— Ik zal geen woord meer zeggen, maar ge moet toch met mij bekennen dat de kapitein een neus heeft als een karbonkel! Dat is nu toch hoegenaamd geen neus voor eenen baron! Niet?

— Ik zei dus, dat de oude veel verdriet in zijn leven onderstaan heeft...

Volgens ik heb hooren beweren, door lieden die hem gekend hebben als hij jong was, zou hij er nooit aan gedacht hebben zeeman te worden, ware het toeval, of beter gezegd het noodlot niet op zijnen weg verschenen, om hem te doen besluiten op den grooten plas te gaan rondzwalken.

Meer dan twintig jaar reeds vaart hij nu op zee, zonder ooit zijn land nog te hebben weer-gezien.

Hij is een Engelschman en werd te Londen geboren, in het paleis zijner ouders.

Ik zeg paleis, want zijn vader moet schatrijk geweest zijn, een gekenden edelen naam gedragen en grooten invloed gehad hebben aan het Engelsch Hof.

Dat de oude dus eene verzorgde opvoeding heeft genoten, moet ik er niet bijvoegen.

Hij was bestemd voor de diplomatie...

— Wat is dat voor iets?

— Wel, dat zijn diplomaten, gevolmachtigden en andere ambtenaars van de eene regeering bij de andere... Zoo'n ambassadeur van Engeland, bij voorbeeld, gaat naar Parijs, om er zijn gouvernement te vertegenwoordigen, en de belangen van het Britsche Rijk voor te staan, en, terzelfdertijd in de keuken van de Fransche regeering te snuffelen en trouw alles op te teekenen en over te seinen, wat hij daar te zien of af te spieden krijgt...

— Een spion dan?

— Een leelijk woord: gevolmachtigde minister klinkt beter. In ieder geval, 't moet eene benijdenwaardige plaats zijn, die met veel goud betaald wordt en den ambtenaar toelaat een lekker leventje te leiden.

De jonge edelman had die loopbaan gekozen en hij studeerde dan ook met veel vlijt en toewijding om zijn doel te bereiken.

Hij had nog een broeder, die ouder was dan hij, en die, volgens de Engelsche wet, den vader zou opvolgen als hoofd der familie en al de bezittingen erven, mits, natuurlijk zijn jongeren broeder genoeg jaarlijks uit te betalen, om hem toe te laten volgens zijnen rang te leven.

De twee broeders leefden in de beste verstandhouding, tot een neef zich voor eenige dagen in het paleis kwam vestigen met zijne dochter.

Deze laatste moet een zeer mooi meisje geweest zijn, en won dadelijk de liefde van den toekomstigen diplomaat.

Toen ze met haren vader vertrok, had de jongeling haar reeds zijne liefde verklaard en

zij had hem aanhoord, hem laten hopen dat ze eens zijne vrouw zou worden, zoodra hij eene aanstelling van de regeering zou ontvangen hebben.

Met nog meer moed en ijver dan te voren zette de jonge man zich aan 't werk en op zeer jeugdigen ouderdom werd hij secretaris of zooiets benoemd bij den ambassadeur van Engeland, te Madrid geloof ik.

Zoodra hem dit bekend was, begaf hij zich bij zijnen vader en zegde hem dat hij zijne nicht wenschte te huwen.

— Dat is niet mogelijk, was het antwoord.

— Waarom niet, vader?... Emmy is toch van ouden adel, den onzen waard en hare fortuin is minstens zoo groot als het onze... Wat kan er zich tegen een huwelijk tusschen ons verzetten?

— Het meisje zelve.

— Maar zij bemint mij!

— Dat is niet mogelijk.

— Zij heeft mij plechtig beloofd mijne vrouw te zullen worden, zoodra ik zou weten waarheen de koningin mij zou zenden.

— Zoo... Dan moet zij van gedacht veranderd zijn, beste jongen.

— Ik begrijp niet wat ge wilt bedoelen, vader. Ge spreekt zoo raadselachtig en zoo overtuigd tevens.

— Ge zult u dat huwelijk uit het hoofd moeten stellen.

— Maar waarom dan toch?

— Wel, binnen een paar weken zal Emmy verloofd zijn met uwen broeder.

Het was den jongen alsof hij een slag op het voorhoofd ontving, met een ijzeren moker.

Hij duizelde.

— En zij heeft daar in toegestemd? vroeg hij. Emmy heeft daar vrede mede!

— Natuurlijk, vermits wij besloten hebben tot de verloving over te gaan.

— Misschien tegen haar wil?

— Dat is niet meer van onzen tijd, beste jongen. Uw broeder heeft de hand gevraagd van Emmy, en niet alleen haar vader maar ook zij zelve heeft hem die geschonken... Ge zijt nog jong genoeg, om daar niet langer uw hoofd mede te breken, en te Madrid, waar een leven van vermaak en genot u wacht, zult ge spoedig dat eerste avontuurtje vergeten zijn.

— Ge denkt dat, vader!

— Ik ben er overtuigd van... Nu meent ge dat ge 't minstens zult besterven, binnen een paar maanden zult ge 't beschouwen als een kalverliefde en zeer tevreden zijn dat ge u zoo jong niet aan banden hebt gelegd... Ik ken dat, ik moet ook zoo wel iets in mijn leven hebben gehad dat ik nu heel en al vergeten heb.

De jonge man was als om krankzinnig te worden, zoo werd hij door dien slag getroffen.

Hij schreef een paar brieven en liet die door een vertrouwden bediende aan de jonge vrouw bestellen, doch, ontving geen antwoord.

Hij dacht aan zelfmoord, zoo krank waren zijne hersenen, maar besloot toch eerst met Emmy kost wat kost te spreken.

Toen kwam het meisje naar Londen en verscheen met haren vader in het paleis.

Eenen namiddag was hij met haar eenige stonden alleen.

— Emmy, zoo sprak hij, dat heb ik van u niet verwacht! Herinnert gij u dan niet eens wat ge mij hebt beloofd, toen gij eenige maanden geleden afscheid van mij hebt genomen, hier op dezelfde plaats.

Het meisje liet het hoofd op de borst zinken en antwoordde niet.

— Emmy, spreek dan toch!

Zij hief het hoofd weer op en dikke tranen gleden over hare wangen.

— Wat is er dan toch gebeurd? drong de jonge edelman aan. Zeg mij dan toch een enkel woord, om uw gedrag te verklaren. Gij hadt dan de waarheid niet gesproken, gij hebt mij nooit liefde toegedragen of gij hebt toen gedacht dat gij mij lief hadt, en hebt later bemerkt dat ge u bedrogen hadt?

— Toch niet, kon het meisje uit hare door de krop als toegeschroefde keel krijgen.

— Zeg me dan toch, ik smeeke er u om, wat u van zienswijze heeft doen veranderen?

— Mijn vader heeft het zoo gewild.

— Tegen uwe keuze in?

— Ja.

— Gij bemint mij nog immer?

— Dat mag ik u niet meer zeggen. Ik zal binnen eenige weken de vrouw wezen van uwen broeder, en ik moet hem dan ook liefhebben.

Zij glimlachte flauw.

— Maar, dat zal niet gebeuren.

— Wie zal het beletten?

— Ik!

— Als mijn vader iets wil, dan kan nie-

mand het verhinderen... En uw vader wenscht het trouwens ook... En uw broeder niet minder.

— Hem zal ik spreken!... Nog steeds wilt gij mij huwen, Emmy, verkiest gij mij boven mijnen broeder? Dat moet ik weten, vooraleer ik daarover een woord zeg.

— Ja, lispelde de maagd.

Hij opende de armen en wilde haar aan zijnen boezem prangen.

Zij weerde hem zacht af, greep zijne handen en drukte ze teeder, waarna zij zich snel verwijderde.

De jonge man begaf zich bij zijnen broeder, een zeer ernstig man, die zich veel met studie bezig hield en reeds aangeduid was om zijnen vader aan het Hof op te volgen.

Hij was zeer verstandig, maar ging mank aan al de vooroordeelen van den adel der middeleeuwen.

In Engeland vindt men nog meer dan een van dit soort edellieden. Daar meer dan elders, omdat de overleveringen er zoo streng bewaard zijn gebleven.

— Gij verlangt dus met Emmy te trouwen, zoo sprak de jongeling zijnen broeder aan, na hem om een onderhoud te hebben verzocht.

— Is dat nu eene vraag, als binnen een paar dagen het verloofsfeest zal plaats hebben, zei de andere ten hoogste verwonderd.

— Emmy verlangt dat niet.

— Neen?... Heeft zij u dat gezegd?

— Ja, dat heeft ze.

— Recht zonderling dat ze u zoo iets mededeelt.

— Dat zal u zoo zonderling niet meer toeschijnen, als ik u zal gezegd hebben, dat ze mij lief heeft en met mij in het huwelijk verlangt te treden.

De oudste keek zijn jongeren broeder doordringend aan en sprak na eene korte pooze :

— Zoo... En is dat zoo plotseling opgekomen?

— Toen zij een klein jaar geleden hier met haren vader verbleven heeft, hebben wij mal-kander eeuwige trouw gezworen.

— Dan waart ge nog twee kinderen!... Waarom heeft Emmy mij dan het jawoord gezegd?

— Omdat haar vader er haar toe gedwongen heeft.

— Hij heeft gelijk gehad.

— Wat wilt ge zeggen?

— Hij zal alleen de samenvoeging onzer twee namen en onzer fortuinen in het oog hebben gehouden. Een schitterender vereeniging van twee geslachten heeft nog zelden in den Engelschen adel plaats gehad. Dat zult gij toch met mij moeten bekennen, dat in het belang van beide familiën geen schooner echtverbintenis kan worden gedroomd.

— Maar, Emmy bemint u niet!

— Dat denkt ge.

— Ik heb haar lief!

— Ik haar niet minder.

— Maar zij!

— Zij zal spoedig inzien dat ze gedaan heeft wat ze als laatste telg aan haar geslacht verschuldigd was en dan als mijne vrouw onzen naam eer aan doen. Zoo gaat dat steeds met jonge meisjes, mijn beste.

— En ik dan?

— Gij gaat naar Madrid en zult eenige weken later aan Emmy niet meer denken!

Een oogenblik beet de jongeling zich de lippen ten bloede.

Hij kon geene woorden meer vinden, om zijn broeder over te halen het voorgenomen huwelijk niet door te zetten.

Eindelijk sprak hij :

— Broeder, gij zult Emmy niet tot uwe vrouw nemen. Dat moet ge mij hier beloven.

— Moet ik u dat beloven? En als ik dat nu eens niet verlang te doen?

— Broeder, ge speelt met vuur en ge zult u branden!

— Bedreigingen nu?

— Neen, maar ik verwittig u, dat ik mij Emmy zoo maar niet zal laten ontnemen, zonder mijn verder levensgeluk te verdedigen.

— Dat zijn frasen, mijn beste, die in een roman of op den schouwburg zeer goed zouden klinken, maar in het werkelijk leven hebben die niets te beteekenen, zijn ze zoo hol, klinken ze zoo ijdel als 't maar wezen kan!

En na eene korte pooze :

— Onthoud eens goed, wat ik u thans op het hart ga drukken... Vooreerst, ik bemin Emmy ook, en zeker wel, want dit brengt mijnen ouderdom mede, zoo vurig als gij het maar denken kunt. Daarenboven, zooals ik het u daar straks reeds heb gezegd, ons huwelijk gaat twee der oudste adellijke titels van Engeland verbinden en twee bezittingen, ik zei haast leengoederen samen voegen, die wel

de schoonste van ons land zijn... Als ge dat nu goed begrijpt, zult ge er overtuigd van zijn dat al wat gij of Emmy zelve zoudt kunnen inbrengen tegen onze echtverbintenis, mij er niet zou kunnen toebrengen er van af te zien... Houd dit nu voor gezegd en doe mij het plezier zoo spoedig mogelijk naar Madrid te vertrekken... Ik groet u.

En de oudste broeder had zich verwijderd, den anderen achterlatend in een toestand, dien ik u niet moet beschrijven, omdat ge u gemakkelijk zult kunnen voorstellen wat er in zijn binnenste op dat oogenblik moet hebben omgegaan.

Hij weende van wanhoop en woede...

Een half uur later werd hij bij zijn vader ontboden.

Deze sprak hem op koelen toon toe :

— Ik dacht dat gij die dwaze gedachte hadt opgegeven, en nu verneem ik van uwen broeder dat gij hem over die malle historie hebt gesproken... Ik dacht dat de studie u wijzer had gemaakt... Neen, gij hoeft me niets te zeggen... Ik heb gedaan, wat mijn plicht was tegenover u te doen... Emmy en haar vader zijn reeds vertrokken naar hun slot te Raheny, waar het verlovingsfeest zal worden gevierd...

— Vader, ge...

— Dat is zoo beslist en Emmy heeft verklaard er vrede mede te hebben.

— Dat is niet waar!

— Ik verbied u zulke woorden tot uwen vader te spreken.

— Men heeft er haar toe gedwongen.

— Toch niet... Ze is verstandiger dan gij, ze begrijpt wat ze aan haar geslacht verschuldigd is, en daarom geeft ze toe... Daar is in ieder geval niets aan te veranderen... Gij zult het feest niet bijwonen, omdat zulks uwe genezing zou kunnen vertragen, en ik heb dan ook van den minister verkregen — het is noodig, om geen uitleggingen te moeten geven aan degenen die hunne verwondering over uwe afwezigheid zouden uitdrukken — dat er u bij hoogdringendheid bevel zal worden verstrekt naar Madrid te vertrekken... Zoo is alles op zijn beste geschikt... Heden avond nog zult ge naar Spanje moeten afreizen...

— Ik zal niet gaan!

— Goed... Dan zal een ander edelman worden aangeduid, en gij kunt dan al doen wat u belieft, behalve hier in huis blijven en mij nog het woord toerichten... Dat verbied ik u dan!...

En de vader liet den jongeling alleen.

Hij stond daar nu voor eenen muur. Hij kon er met zijne vuisten tot bloedens toe op beuken, er zijn hoofd tegen te pletteren loopen, maar er eene bres in maken niet...

Zooals de vader het hem had medegedeeld kwam 's achtermiddags nog het bericht der regeering, dat de jonge gezantschapsecretaris dadelijk zijnen post te Madrid moest gaan vervoegen, maar nergens was de jonge man te vinden.

In het paleis bevond hij zich niet en boden, langs alle zijden uitgezonden, kwamen onverrichter zake terug.

Spoorloos was de jeugdige edelman verdwenen.

Het verlovingsfeest had te Raheny plaats en er werd besloten ook het huwelijk aldaar te laten inzegenen.

Met veel luister werd Emmy aan den oudsten broeder verbonden en van heinde en ver waren leden van Engeland's hoogsten adel naar het slot gekomen, om de feesten, die ter gelegenheid dezer schitterende echtverbintenis werden gegeven, bij te wonen.

In de groote zaal van het slot waren de genoodigden rond den feestdisch geschaard en in blijde stemming, alhoewel volgens al de gebruiken der hooge wereld, zou het feest ten einde zijn geloopt, toen een onverwacht voorval eerst een zekeren angst, daarna eene zekere koelheid onder de gasten verspreidde.

De duisternis was ingevallen en de prachtige met fonkelend kristal overladen luchters waren ontstoken.

De champagnewijn perelde in de glazen.

De vader van de bruid was rechtgestaan, had eenige woorden gesproken en een toost uitgebracht op den Engelschen adel in het algemeen.

Hij hief het glas op, om het naar zijne lippen te brengen.

Daar klonk plots een schot.

Een der ruiten van de groote ramen, die den zeekant op rotsen uitgaven, viel end neer, en een kogel verbrijzelde het lat de vader in de hand hield...

Daarnaars en edellieden ijlden naar buiten...

Vrouwen vluchtten de zaal uit...

Emmy verloor het bewustzijn...

Zij begreep dadelijk wie daar, aan het raam, de feestvreugde kwam stooren...

Ook haar man en zijn vader konden het wel gissen... Zij bewaarden echter het geheim...

De mannen die naar buiten geijld waren, om den schutter te zoeken, die bij toeval of

met voorbedachtheid het schot gelost had, moesten een grooten omweg maken eer ze tot op die plaats naast het raam konden komen.

Toen ze er verschenen was er niemand te bespeuren.

Opzoekingen doen zou tot niets hebben geleid, want een gansch leger zou niet voldoende zijn geweest om in al die spelonken en rotsholten een man te vinden.

Nooit hebben ze nog iets van den jongsten telg vernomen en ze beschouwen hem als dood.

Ieder denkt dat hij een einde aan zijn leven heeft gesteld en nochtans is dat de waarheid niet, want daar in de kajuit zit de edelman, tegenover een flesch wijn, de eenige vriendin die hij nog op de wereld bezit.

Dat is dus de geschiedenis van den kapitein... En daarom houdt hij zooveel van een warm slokje... Arme kerel!... Maar hoe is hij er toe gekomen Emmy te vergeten en zeeman te worden?

— Dat is het einde van de geschiedenis...

De stuurman keek met strakken blik voor zich uit, als bemerkte hij iets ongewoons op den wijden plas.

— Ik geloof dat ik me zal moeten spoeden, wil ik u vandaag nog het slot van de historie vertellen, want we zullen weldra storm krijgen... Hij dreigt reeds ginder ver...

Mol keek in de aangewezen richting, doch bemerkte alleen eene heldere lucht, die niets dreigends scheen te voorspellen.

Zeemansoogen zien beter dan die van landratten, die gewoon zijn alleen de straten der stad te bekijken.

— En, ik zal het niet onder de markt hebben, zei de stuurman, want eer de storm hier is, zal de oude zooveel brandewijn binnen hebben, dat hij zijn roes zal liggen uit te slapen... en dan krijgt de vreeselijkste storm hem niet te been.

Hij ging eenige bevelen aan de manschappen geven en kwam dan bij Mol terug.

— De oude jood, zoo dacht de knecht, heeft ons een kapiteintje bezorgd dat ons in een oogenblik van gevaar niet zal beletten naar den kabeljauwskelder te zinken... Gelukkiglijk ziet de stuurman er een flinken kerel uit!...

— Om dan op ons verhaal terug te komen, hernam deze laatste, moet ik u zeggen dat de jonge edelman, na het schot gelost te hebben,

dat hij tot heden toe alleen weet voor wie het bestemd was, als een opgejaagd dier de rotsen kwam afgesneld en zich van eene groote hoogte in zee wierp.

Hij werd door de golven meegenomen en zou een heel eind ver in zee verdronken zijn, als de zucht naar levensbehoud, die zoowel in de menschen als in de dieren zit, hem niet had aangegrepen en tot zwemmen aangezet.

Lang, zeer lang streed hij tegen de zee, maar telkens hij met eenige krachtige arm-trekken een paar meters naar het strand op had kunnen zwemmen, werd hij door eene baar opgenomen en weer verder in zee geworpen.

Hij zou weldra den strijd tegen het machtig element hebben moeten opgeven en zijn spierkracht verzwakte, en een soort verdooving maakte zich van hem meester, toen hij zich plotseling vastgegrepen voelde en opgetild.

Dan verloor hij het bewustzijn...

Toen hij weder tot bezinning kwam, lag hij te bed, in een zeer eng kamertje en hoorde hij eene zware stem de volgende woorden spreken :

— Kapitein! Kapitein! de kerel is levend geworden. Kom eens spoedig.

Een man trad dadelijk in het kleine vertrek en keek den jongeling aan.

— Ik dacht dat ge er te veel van binnen hadt om terug uwe luiken te openen, zoo sprak hij... Maar nu ge er toe gekomen zijt, moet ge met de rest niet veel meer inzitten... We zullen u eene flesch rhum met gekookt water in het ruim gieten en morgen kunt ge weer onder zeil... Maar tracht nu eens op geene klip meer te loopen, he!

— Waar ben ik hier?

— Op de « Undwood », een der beste schepen van de Sparklinie, en ze stoomt naar Hamburg met eene snelheid die goed aan 't hart doet... We hebben u als wrakhout zien drijven en opgepikt. Het was tijd, want ge waart zoo stijf aan 't worden als een stokvisch... Hier zie, giet dat eens naar onder he, en morgen zit ge er weer zoo goed voor als ik zelf...

Stilaan kwam al wat er gebeurd was den jongeling weer voor den geest...

Een paar uren later maakte een hevige koorts zich van hem meester en begon hij te ijlen.

Toen hij uit die krankheid ontwaakte — de

dood scheen hem op geene wijze te willen medenemen — lag hij in het gasthuis te Hamburg op de ziekensponde uitgestrekt.

Hij genas, en hoe meer het oogenblik naderde dat hij geheel hersteld het gesticht zou verlaten, hoe kalmer het in zijn geest werd.

De kapitein van de « Undwood », die gedurende de ziekte van den geredde reeds eene reis had afgelegd kwam hem meermaals bezoeken en vroeg hem eindelijk eens wie hij gered had.

De jongeling bleef het antwoord schuldig. Hij wilde niet zeggen wie hij was.

— Daar zit iets achter, dacht de oude zeeman. Nu, wie niet gezondigd heeft, werpe den eersten kassei!... Hij ziet er een brave kerel uit en hij zal toch geen kristelijk mensch naar de andere wereld gezonden hebben... En, en... 't gaat me niet aan ook al niet!... Hij heeft mij immers niet gevraagd hem te redden!... Ik heb dus verplichting tegenover hem!...

De kapitein drong er niet verder op aan de geschiedenis van den jongen man te kennen, maar raadde hem aan zeeman te worden en op zijn schip het zeemansbedrijf te leeren.

De jonge edelman aanvaardde dit aanbod en verschillende reizen maakte hij mede met de « Undwood », waarop ook ik later als matroos dienst heb genomen.

Hij studeerde veel, wellicht om te vergeten, want dat alle gedachten aan Emmy en zijn vroeger leven in hem gedooft waren, dat is niet te gelooven.

Hij won zijn diploma als kapitein, maar bleef — en dat is tot zijn ongeluk geweest, op de « Undwood » waar hij tot eersten stuurman werd bevorderd.

Hij had zijne voorzorgen moeten nemen tegenover het noodlot nu hij de ondervinding had opgedaan dat dit laatste hem vervolgen wilde, en om de plaatsen te schuwen waar de plagen vallen, geen boot kiezen die Engeland's kusten aandeden, maar, integendeel een schip dat naar Asië of Afrika vaarde.

Maar, zooals het geschreven staat, moet het leven van den mensch afloopen.

De wonde door de liefde geslagen begon stilaan te sluiten en de jongeling werd door zijn ambt zoo druk ingenomen, dat hij langzamerhand Emmy zou vergeten hebben, toen het toeval of het noodlot, heet het zooals ge wilt, hem te Liverpool, waar de « Undwood »

in de haven lag, in gezelschap bracht van een kamerknecht der familie.

Deze had de livrei der bedienden verwisseld tegen het zeemanspak.

Hij herkende den zoon van zijn oud meester niet, maar deze laatste herinnerde zich onmiddellijk wie dat hem zoo bekend gelaat droeg.

Hij bood hem een glas bier aan en vroeg hem 't een en ander, om dan het gesprek op zijnen vader en zijnen broeder te brengen.

Vreeselijk nieuws vernam kapitein Onion toen uit den mond van den oud dienaar, die zeker wel op de hoogte moest wezen van hetgeen er in de familie voorgevallen was.

Kort na haar huwelijk was Emmy overleden.

De eenen beweerden dat zij door verdriet ten grave was gesleept, de anderen dat zij zich had vergiftigd en in ijselijke pijnen gestorven was.

Haar echtgenoot, door smart en wellicht ook door wroeging tot in het diepste der ziel aangetast, had haar niet lang overleefd.

Ge kunt gissen hoe de kapitein door die mededeeling getroffen werd.

Lang, zeer lang bleef hij roerloos zitten, als in diepe gepeinzen verzonken.

Daarna ledigde hij het eene glas whisky na het andere en verliet dooddronken de kroeg.

Hij ondervond dat de drank hem verdoofde en dan ook alle smartelijke herinneringen wegnam, die terugkeerden zoodra hij zijne roes uitgeslagen had.

Dat deed hem naar het geestrijk vocht verlangen en zoo werd hij op korten tijd een onverbeterlijke dronkaard.

Hij is een bekwaam zeeman, zoo op theoretisch als op praktisch gebied, ervaren als niet een en dat laat hem toe, ondanks de talrijke glaasjes whisky die hij dagelijks in zijne kajuut naar binnen giet, een schip te voeren.

Bezat hij de uitgebreide vakkennis niet, die hij den kapitein van de « Undwood » te danken heeft, en wonderbare hersenen, die onder den invloed van het tekort nat toch nog werken als het de zeevaart geldt, hij ware een verloren man, die als vagebond in het gasthuis zou eindigen.

En wie weet wat de toekomst hem voorbehoudt.

Nu kent ge de geschiedenis van onzen kapitein.

Daar klonk plots een schot. (Blz. 54.)

— Het leven is als een zonderling spel, be-
aamde Mol.

— Dat is het inderdaad!

De groote Vondel, de prins der Nederland-
sche dichters, heeft gezegd dat het een
schouwtooneel is, waar elk zijne rol krijgt.

Zoo is het, maar we ontvangen geen pro-
gramma op voorhand, zooals op den schouw-
burg, we weten niet welk stuk en welke rol
we te spelen hebben, en daarom worden er in
't leven zulke verwarde, gekke, droeve ver-
tooningen gegeven!

HOOFDSTUK XI

IN DEN STORM

De stuurman van de « Zeemeeuw » had
zich niet bedrogen, als hij Mol gezegd had,
dat een storm nakend was.

Het zwerk begon alle voortekens te ver-
toonen van een naderend orkaan.

De donzige, kleine wolkjes, die aan het

uitspansel zweefden, maakten plaats voor
zeer zware, donkere wolken, die aan den ge-
zichteinder opkwamen en langzaam heel de
ruimte kwamen innemen.

Stilaan begon de zee hol te staan en stuwde
grooter en grooter golven voort.

De storm zou weldra met alle geweld losbarsten, en de elementen tot eene grootsche worsteling ontketenen.

De stuurman trad de kajuit van den kapitein binnen.

Onion zat bij eene kleine tafel, waarop een glas en eene flesch toonden dat hij weer opnieuw vergetelheid had gezocht in het duivelsche vocht.

Hij keek met dwaze blikken den binnenkomenden officier aan.

Plotseling scheen hij tot de wezenlijkheid teruggeroepen, want nu schitterden zijne oogen.

— Hewel?

— Kapitein, ik denk...

Onion sloeg met de gesloten vuist zoo hevig op de tafel, dat flesch en glas opsprongen, en liet eene langgerekte verwensching hooren.

Daarna snauwde hij met schorre stem den stuurman toe:

— Wat komt ge hier doen?

— Ik wil u verwittigen...

— Ik heb u gezegd, dat niemand hier mag komen, onderbrak de kapitein hem weer, luide schreeuwend, en ik wil gehoorzaamd worden! Begrepen!

— Er is storm op handen.

— Raakt mij dat? Kan ik dien storm een ander gat in sturen?

— Ik heb u...

— Pak u weg.

De stuurman scheen van plan de kajuit niet te verlaten, dan na gezegd te hebben hetgeen hij den kapitein wenschte mede te deelen.

Onion was opgesprongen.

Zijn gelaat was van woede vertrokken.

Hij moest zich echter aan de tafel vastklampen om zijn evenwicht niet te verliezen.

De drank was hem reeds meester.

— Hieruit! Weg!

Dreigend trad hij op den officier toe.

Deze, die bemerkte dat zijn bevelhebber heel en al dronken was, verliet eindelijk het vertrek.

De kapitein zonk terug op zijnen stoel.

Rauw kwam een schaterlach uit zijne keel.

Met bevende hand schonk hij een glas boordevol whisky en ledigde het in één teug.

En de blikken strak op de flesch gericht, vertrok er weer geen spier meer op zijn gelaat, verroerde hij zich niet meer op zijnen stoel.

— 't Spel gaat beginnen, zei de stuurman tot Mol, die zich met de twee knapen op het dek bevond. En de oude is zoo dronken als

een kanon! Als hij niet in slaap valt, waaruit hij met geen gloeiende tangen te wekken is. dan zullen we aan hem gedurende den storm weer veel plezier beleven.

— Ze moesten dien Algeriaanschen Jood radbraken, dacht Steadily's dienaar. Iemand op zee zenden met zulk een dronken zwijn...

— Ga nu maar naar beneden, zei de officier, want binnen eenige stonden zal de zee hare eerste baren zenden, om ons te groeten, en die zouden u tegen wil en dank medenemen. Verwittig uwen meester, dat hij niet aan dek mag.

Mol gehoorzaamde en met de twee knapen, alhoewel de Rosse wat tegenstribbelde en met alle geweld den storm wilde zien, ging hij naar beneden.

Hij begaf zich naar de kamer van den heer Steadily.

Hij klopte aan.

Zooals altijd kreeg hij geen antwoord.

Mol trad binnen.

De heer Steadily keek hem met woedende blikken aan en zei:

— Het doet me groot spijt dat we in ons contract ook geene boet hebben vastgesteld voor het nutteloos storen van den meester. Gij schijnt aan die kwaal fel onderhevig te wezen.

— Verschooning, Mijnheer, maar ik kom u verwittigen dat we storm gaan krijgen.

— Dat gebeurt meer op zee! En daarvoor komt ge hier ongeroepen binnen!

— De stuurman heeft gezegd dat ge niet aan dek moogt komen.

— De stuurman is een ezel! Ik ben hier op mijn boot en ik kom aan dek als ik wil.

— De zee zal u medesleuren, Mijnheer.

— Als mij dat aanstaat, dan heeft de stuurman daar niets tegen in te brengen. Ge kunt gaan.

Mol was met twee stappen de deur uit.

— De vent heeft gelijk, mompelde hij. 't Is zijn boot en 't is zijn lichaam, en als hij lust heeft zich over boord te laten slaan door de zee, dan gaat zulks dien ezel van een stuurman niet aan. 't Is zonderling, maar mijnheer Steadily heeft op 't laatste toch altijd gelijk!

Intusschen deelde de officier zijne bevelen uit aan de bemanning, die volledig op 't dek was geroepen.

De zee begon woest te worden.

Een hevige regen sloeg neer, alsof er nog geen water genoeg was in den Oceaan.

Lange, donkergroene golven verhieven zich langs alle zijden en stegen van stond tot stond hooger, als echte waterbergen, werden tegen elkander opgestuwd, drukten malkaar neer, en werden dan weder met sterker geweld er hooger opgezweept.

Huilend, gierend, fluitend, woedde de wind uit alle streken.

De orkaan brak nu met onmetelijke kracht los en woester werd de zee.

De « Zeemeeuw », die zich tot dan zeer goed had gehouden en doorgevaren was, werd nu door de baren gepakt, opgetild, neergesmaakt, onder de golven als begraven, om dan weer op te rijzen, heen en weer geslingerd en door den storm overmeesterd.

Hooge baren sloegen over het dek en keerden alles mede wat niet vaststond...

Kapitein Onion werd door een donderslag, die vreeselijk ratelend zich hooren liet, uit zijne halve verdooving gewekt, en was naar de deur der kajuit gezwijmeld.

Toen hij deze opende, sloeg eene massa water naar binnen en wierp hem op den grond...

De elementen voerden nu een vreeselijken strijd.

Het uitspansel stond als vuur, talrijke en langs alle zijden lichtende bliksemstralen doorkliefden de lucht, en het geraas van de golven, het gehuil van den wind, het knallen en knetteren van den donder maakten een angstwekkend, helsch geluid...

Als geheel ontnuchterd, met vasten tred, zich overal aan vastklampend, bereikte de kapitein de trap van de scheepsbrug en klauterde naar boven.

Hij deed zich daar vastsjorren, om niet te worden weg en in zee geslagen en begon zijne bevelen uit te deelen...

Zoo werd het nacht...

Hoe « De Zeemeeuw » ook door de zee bestookt werd, ze bleef zich goed houden, en, daar de storm langzaam begon te bedaren, en eindelijk de baren kalmer schenen te worden, dacht ieder het gevaar geweken en had de kapitein het touw, waarmede hij gebonden was, laten losmaken, daar hij verlangde na t gaan waar de boot zich bevond om opnieuw koers te zetten naar de Afrikaansche kust, toen opeens een hevige schok alles dooreen wierp en de mannen op den grond slingerden...

— Een wrak!... Getroffen!...

Zoo was het inderdaad.

Een doorden storm heel en al onttakeld

schip, dat als een speelbal door de golven werd voortgedreven, was op « De Zeemeeuw » komen aanloopen en had de boot van Steadily in den achtersteven getroffen.

Zij was lek geslagen...

Het water drong naar binnen.

— Aan de pompen! klonk het bevel.

Dat het onmiddellijk werd uitgevoerd, hoeft geen betoog, maar de pompen waren onmachtig tegen het binnendringend water, en aan het stoppen van het gat was niet te denken.

« De Zeemeeuw » begon te zinken...

— De reddingsbooten neerlaten!

De eerste roeiboot gleed langs zijne touwen naar beneden.

Roepend, huilend, elkaar opzij dringend, met de vuisten beukend, zelfs de messen in de hand wilden de matrozen naar de boot.

Daar stond kapitein Onion, gewapend met twee revolvers, en krachtig klonk zijne stem:

— Eerst de meester en zijn volk... Wie niet gehoorzaamt is een man des doods.

De matroos, die het dichtste bij de reddingsboot gekomen was, wilde langs de reeling in het kleine, zwalpend vaartuig springen.

Een schot knalde en de zeeman stortte in de zee.

De anderen weken terug...

— Vooruit, riep de kapitein, want binnen enkele stonden zitten we beneden... Spring dan toch...

De heer Steadily sprong in de roeiboot... Mol volgde hem...

— Ik durf niet! kreet Janneken. Ik durf niet springen.

— Werp hem er in, beval de kapitein.

De Rosse greep zijn broertje in de lenden en slingerde hem naar de boot, waar Mol hem in zijne armen opving.

Voor den Rosse zelf was het kinderspel in het ranke scheepje te geraken. De Olinkeys hadden hem andere sprongen geleerd!

— Zes koppen en den stuurman in de boot! klonk het bevel van den kapitein.

Het reddingsbootje, dat vreeselijk heen en weer werd geslingerd op het onstuimige water, werd losgemaakt en weggestuwd, maar onmiddellijk door een tweeden golf teruggedreven...

Dat was een verschrikkelijk oogenblik!...

Werd het tegen de zinkende stoomboot geworpen, dan waren al de opvarenden verloren.

Twee, driemaal werd het scheepje zoo heen en weer geworpen, maar telkens bleef het verder van « De Zeemeeuw » af en werd door de deinende golven weggevoerd...

Een tweede reddingsboot werd met zijne bemanning tegen den wand van het schip verbijzeld terwijl de derde die bevolkt werd als « De Zeemeeuw » nog slechts met de voorsteven boven water lag zonder gevaar kon heenvaren.

— De kapitein! kreten de mannen als de touwen werden doorgehakt.

— Ik blijf! klonk het antwoord van Onion.

— We moeten den kapitein redden!

Deze stond kalm op het gedeelte van het dek dat nog niet onder water lag.

— Reeds dertig jaar zoek ik den dood op de zee!... Vaart wel... Vaart allen wel!...

De matrozen die reeds een eind ver met hun bootje waren weggeworpen zagen hem de hand ten hemel heffen en dan plotseling « De Zeemeeuw », als een st in 't water, in de diepte verdwijnen...

Meer en meer bedaa de storm en de wind ging liggen. Het z e wolkengevaarte scheen zich te ontvouw dunner te worden, en eindelijk brak de maan er door en liet heur zacht licht in de kalme golven van den wijden plas herkaatsen...

De reddingsboot, door den stuurman gevoerd, gleed onder de roeiriemen der zes matrozen over het water.

— Janneken, dicht tegen den Rosse aangedrukt, het gezichtje verborgen aan den boezem van zijn broertje, zat te rillen van angst.

Mol, als door den uitgestanen schrik verlamd, was nevens zijnen meester gezeten, en uitte geen woord.

De heer Steadily had de onverschilligheid verloren, die anders steeds op zijn gelaat geprent stond.

Op zijn aangezicht, in zijne blikken was thans eene groote ontevredenheid, of liever nog, wanhoop te lezen.

Het was de stuurman, die na eenigen tijd, het stilzwijgen verbrak.

— We komen slecht vooruit, zoo nam hij het woord. Ik geloof dat we nooit tijdig genoeg aan land zullen geraken om niet door een tweeden storm, die zeker op ons zal vallen, naar den dieperik te worden gesleurd.

— Als het zoo zijn moet, antwoordde de heer Steadily gelaten, dan zullen we ons maar

aan het lot onderwerpen. Wat wilt ge er tegen doen?

Mol keek zijnen meester verbaasd aan.

Op dien toon had hij hem nooit hooren spreken.

Hij had er zich aan verwacht uit den mond van den heer Steadily krachtadige woorden te hooren, die de mannen zouden hebben aangezet alles in het werk te stellen om den wal te bereiken.

— Als hij het opgeeft, dan zijn we allemaal verloren.

Hij sprak dien zin halffluid.

De heer Steadily had hem verstaan.

— Och neen, zei hij, ik geef het niet op, en ik zou zeker liever aan land komen dan door de haaien te worden verslonden, maar zooveel waarde als het leven daar straks voor mij had, heeft het nu niet meer.

Mol staarde hem ondervragend aan.

Hij begreep er niets van, des te minder dat de heer Steadily de man der korte bevelen, zooveel zei en dat op een toon alsof Mol niet zijn knecht, maar zijn vertrouwde vriend was.

— Ge begrijpt niet hoe dat komt... Ge zult dat evenmin verstaan, als ik u zal gezegd hebben, wat mij zoo spreken doet... Gij jaagt geen droombeeld na, Mol, en daarom zult gij weer gelukkig wezen als we terug aan land komen... Ik heb een eenig doel in het leven, waar ik sinds lange jaren op aanleg, en, nu ik na jaren werken en wroeten in mijn studievretrek zoover was geraakt, dat ik het doel bijna bereikt had, is alles verloren gegaan...

— Met « De Zeemeeuw »?

— Ja.

— Was het dan niet mogelijk er iets, er het bijzonderste van te redden, Mijnheer?

— Zeker.

— Waarom hebt ge 't mij niet gezegd! kreet Mol.

— Ik had mijne berekening en plannen in eene groote lederen tesch en als de boot op 't zinken stond heb ik ze gegrepen, om dien schat mede te dragen... Ik heb één enkelen stond, tusschen de vechtende matrozen, mijne koelbloedigheid verloren, en als ik in het reddingscheepje gesprongen was en wij van « De Zeemeeuw » werden afgedreven, bemerkte ik dat de portefeuille verdwenen was... Ik heb ze aan mijne handen laten ontglippen en ze is nu met het vaartuig naar den bodem der zee!... Herbeginnen?... Zal ik er den moed toe hebben?... Begrijpt ge nu waarom ik wanhopig ben?

Terwijl de heer Steadily aldus sprak, had de Rosse zijnen arm, dien hij rond den hals van Janneken had gelegd, losgemaakt, hij was rechtgestaan en had een voorwerp, dat onder hem op de bank van het bootje lag, te voorschijn gehaald.

— Is het deze portefeuille? vroeg hij.

De heer Steadily kon zijne oogen niet gelooven.

Een kreet van blijdschap ontsnapte zijnen mond.

Met beide handen greep hij de lederen tesh.

— Ja, ja, dat is ze... Maar, hoe hebt gij?... Mijn kostelijken schat!...

Hij drukte de portefeuille tegen zijn boezem, als ware het een weergevonden lieveling en bleef zoo eene poos zitten.

Dan legde hij de tesh onder zich, greep de handen van den Rosse, drukte ze innig, trok den knaap naar zich toe en kuste hem op beide wangen.

— Jongen, jongen, ge geeft me meer dan het leven weer! Hoe hebt gij dat kostelijk stuk kunnen redden?

— Wel, zei de Rosse dat is doodeenvoudig... Ik zag u met dat zwart zakje komen aangelopen, en ik dacht: daar moet de fortuin van den baas inzitten... En toen ik bemerkte dat gij ze liet vallen, heb ik ze van onder de voeten van die wildemannen kunnen uithalen, en vooraleer te springen, heb ik ze in 't bootje geworpen...

— Dat zal ik nooit vergeten!

— 't Is anders de moeite niet waard.

— Gij denkt dat, omdat ge niet weet welke waarde het voor mij heeft. Ik zal u beloonen, zooals ge 't nooit zult durven gissen... En nu moeten we land zien, zoo spoedig mogelijk. Ik schenk vijfduizend frank per kop, zoodra we vasten grond onder de voeten voelen... We zullen allen mee de riemen vatten als 't noodig is... Moed, mannen, moed!... Mijne gelukster heeft me vandaag niet verlaten... Gered zullen we worden!

— Nu ge zoo spreekt, krijg ik ook weer moed, zei Mol. Daar straks zat hij heel en al in mijne schoenen, tegen mijne teenen!

— Zoolang we niet dood zijn, blijven we leven, voegde de Rosse er bij.

De stuurman scheen deze geestdrift niet te deelen.

Hij zette een bezorgd gelaat en liet aanhoudend zijne blikken over den grooten plas dwalen.

— Hoe denkt gij erover stuurman? vroeg hem de heer Steadily.

— Als we geene boot ontmoeten, Mijnheer, dan zijn we redeloos verloren.

— De kust...

— Zullen we nooit in ons bootje bereiken..

De tweede storm, door den zeeofficier zoo erg gevreesd, stak niet op, maar land of een schip kwam er ook niet in 't zicht, en als ze reeds een dag op de baren hadden gedobberd was de moed bij allen erg verflauwd.

Met angst zagen ze een volgenden dag te gemoet, want de voorraad, die in de reddingssloep was geborgen geworden, was bij het te water laten in de zee gevallen, en alleen een klein tonnetje met zoet water, vastgebonden onder de achterste zitbank, was in het bootje gebleven.

Reeds knaagde de honger...

En niets te eten.

Hun dorst konden ze lessen, maar niet voldoende, want zuinig moest er met het water worden omgegaan.

Dorst is nog vreeselijker dan honger!

En zeewater drinken, dat is de dood.

Als de derde dag aanbrak was er reeds geen drinkbaar water meer...

En nog steeds dreef de sloep op den oneindigen plas, waar niets dan lucht en zee te bespeuren was.

Met strakken blik, het vel om te barsten op het aangezicht getrokken, zonder een woord te spreken, keken ze elkaar aan...

Werktuigelijk vervingen ze malkaars aan de riemen, en werktuigelijk roeiden ze, maar krachteloos, zoodat het vaartuig door de zee werd meegevoerd...

Janneken, het zwakste schepsel, was reeds ziek geworden, en, het hoofd tegen de borst van den Rosse, lag het knaapje daar schier bewusteloos, nu en dan plots het hoofd rechtend, met dwaze blikken starend en een paar kreten slakend, om dan weer terug neer te vallen en het kranke hoofdje tegen den boezem van zijn broer aan te drukken.

Ijselijke toestand...

Zij waren veroordeeld om allen van honger en dorst krankzinnig te worden en zoo te sterven.

In den achtermiddag viel het eerste slachtoffer.

De stuurman, die aan den voorsteven gezeten was, sprong plotseling recht, liet gevaarlijke kreten hooren, riep onsamenhan-

gende woorden, hief plots de armen boven het hoofd en stortte in zee.

Niemand deed eene enkele beweging om hem te redden.

Alles was hun onverschillig...

Den vijfden dag kwam in het kranke brein van een der matrozen eene verschrikkelijke gedachte op.

Hij deelde ze mede aan zijne makkers.

Het vervulde hen met afgrijzen, maar, als ze wilden in het leven blijven, lag daar het eenige redmiddel.

Het knaapje dooden en zijn vleesch eten, zijn bloed drinken...

Uitgehongerde, van dorst stervende menschen, zijn als dieren... Alleen het instinct, de zucht naar zelfbehoud blijft nog in hen over.

Dat voorstel deed den Rosse herleven, al zijn krachten zoo opeens terugwinnen.

Voor één oogenblik slechts, maar in dat oogenblik sprong hij in de boot recht, en zijn mes in de vuist, kreet hij :

— Wie mijn broertje raakt, steek ik hier morsdood!

De anderen, behalve Steadily en Mol, die als onverschillig voor wat er rond hen gebeurde, bleven toekijken, hadden insgelijks hunne messen te voorschijn gehaald.

Het ging een strijd op leven en dood zijn, in het ranke bootje, dat wellicht allen uit zijn schoot in de diepte zou werpen, onder het omslaan.

De heer Steadily scheen op dit oogenblik ook eene heropwekking zijner levensgeesten te ondergaan.

— Laat het lot beslissen, zei hij... Dat is eerlijk...

— De kleine is toch bijna dood, zei een matroos.

— Het lot!... Het lot! kreten de anderen. Hoe zouden ze loten?

De heer Steadily haalde zijne portefeuille te voorschijn en schreef met onvaste hand, op kleine stukjes papier, tien nummers.

En kalm, met eene ijselijke kalmte, alsof er een konijn ging voorbereid worden, werd er besloten dat ieder luidop zijn nummer zou zeggen en als er een het nummer één roepen zou, de anderen hem dadelijk zouden afmaken, om hem alle lijden te besparen.

Zoo werd er in die kleine boot, die in de

gouden zonnestralen op de zee gewiegd werd, over een menschenleven beschikt...

— Negen, zei Steadily...

— Vijf, gilde Mol...

— Acht, riep de Rosse... En voor Janneken... zes!

— Twee kreet een der matrozen.

— Eén, kwam het uit den mond van zijnen maat, die, vooraleer een paar zijner makkers, die met hunne messen op hem toesprongen, hem hadden bereikt, onder het slaken van een vervaarlijken kreet in zee sprong...

— Grijpt hem!

— Slaat hem dood met den riem!

— Hier!

Hun prooi mocht hun niet ontsnappen! Ze moesten eten, bloed drinken!...

— Een schip! Een schip!

En Steadily wees met den vinger voor zich uit.

Allen staarden in de aangewezen richting.

Inderdaad, in de verte daagde een boot op.

Ze herleefden! De moed flikkerde weer in hun op! Eene laatste poging moesten ze doen.

De riemen plonsten weer in het water.

Het schip werd grooter en grooter...

Zouden ze hen daar bemerken...

Als dat vaartuig nu eens voortstoomde, zonder de drenkelingen te zien...

Steadily, Mol en de Rosse zwaaiden met hunne jassen, om de aandacht te wekken...

De matrozen werkten in radeloze wanhoop met de riemen...

Men had hen opgemerkt, want eene sloep werd van op de stoomboot te water gelaten...

Gered!...

De eidelooze vreugde die hen plots aangreep was te groot voor hunne ontzenuwde lichamen en hunne kranke hersenen, die deze laatste razende poging om den dood te ontsnappen nog hadden kunnen lijden, en als ze in de sloep van de stoomboot werden opgenomen, hadden allen het bewustzijn verloren.

Allen bleven dan ook ernstig ziek aan boord van «De Stanleyville», die naar Congo vaarde, en waar ze allerbest werden verzorgd.

De eerste van de negen was de Rosse te been, en hij werd met geschenken en geld overladen door de reizigers, die allen uit zijn mond het verhaal van de schipbreuk en van

de verschrikkelijke oogenblikken in het redingsbootje wilde vernemen.

Vóór de boot te Boma aanlandde waren Mol, Steadily en een paar matrozen insgelijks hersteld, maar Janneken en de andere zeelieden werden naar het gasthuis overgebracht.

— We hebben al den tijd om op de genezing van den kleine te wachten, zei de heer Steadily, want hij gaat met ons mede, vermits ik verlang dat de Rosse mij niet meer verlate... Hij heeft meer dan mijn leven gered... Ik heb vele bestellingen in Europa te doen en wij zullen eenigen tijd hier moeten verblijven, eer alles wat ik noodig heb te Boma zal wezen... En ik heb ook nog veel te werken, alvorens wij ons terug op reis begeven...

— Gaan we terug op reis! kreet Mol.

— Ik vraag u niets, zei de heer Steadily.

— Ik wel, sprak Mol, want ik wensch te weten of we met een boot op reis gaan.

— Waarom?

— Dan zal ik u vriendelijk verzoeken, Mijnheer, mij uit uwen dienst te ontslaan.

— En hoe zoudt ge dan terug naar Europa reizen, Mijnheer Mol?

— In ieder geval met geen schip.

— Het is anders niet mogelijk.

— Dan blijf ik hier bij die zwarte nikkers maar wonen. Varen doe ik in mijn gansch leven niet meer! Ik heb er genoeg van.

— Mijnheer Mol mag gerust wezen, sprak de heer Steadily, ik ben van plan ergens in 't midden van den Congo te gaan wonen.

— Bij de menscheneters! kreet de knecht.

— Dat zijt ge ook bijna geweest, zei de meester.

Eene rilling voer door Mol's lichaam.

— Mijnheer Mol blijft dan in mijnen dienst?

— Ja, Mijnheer.

—Goed... Ik neem er nota van... En ik teeken ook op dat ik daareven zeventien minuten heb moeten wachten, wat voor u eene boet uitmaakt van tien frank en twintig centiem...

— Zeventien maal zes; zes maal tien, zestig, en zes maal zeven, twee en veertig, is honderd en twee; ja, Mijnheer, dat maakt tien frank twintig op den kop... Nog iets van uwen dienst?

— Ik dank u.

— Ik dank u niet, bromde Mol binnensmonds, en verliet de kamer waarvan zijn meester weer eene werkcel had gemaakt.

HOOFDSTUK XII

WAAR MEN DEN HEER DAKS WEERZIET

Te Marseille had de heer Daks zijn verblijf gekozen, om de gebeurtenissen af te wachten die komen zouden.

Zoodra hij in die fransche stad was aangeland had hij zich naar het Engelsch consulaat begeven, en zich tot een der nederigste bedienden gericht.

— Ik heb een briefje van honderd frank over voor hem die mij zal komen zeggen wie en wat een zekere heer Steadily is, een Engelsch onderdaan, die hier in de stad heeft verbleven en naar Algiers vertrokken is korten tijd geleden. Weet me dat eens te vertellen, zonder dat er iemand zijnen neus tusschen steekt.

Een paar dagen daarna kwam de bediende den heer Daks in zijn hotel opzoeken.

— Ik weet niets en toch iets, zei hij. De heer Steadily heet niet Steadily.

— Hoe dan?

— Ja, dat weet ik niet.

— Verder?

— Hij moet door onze ministers en consuls behandeld worden als een lid der Koninklijke familie. Dat is stipt voorgeschreven geworden.

— Ik heb daar iets van gezien. En waarom moet hij zoo behandeld worden?

— Zie, dat weet ik niet.

— Ja, toch wel. De heer Steadily bezit op al de Engelsche banken, heel de wereld door, een bijna onbeperkt krediet.

— Zoo?... Dat laat hem toe Zeemeeuwen te koopen, zoo gelijk wij een wandelstok of

een nieuwen hoed. En wat kwam hij hier te Marseille verrichten?

— Dat weet niemand.

— Ook de consul niet?

— Naar het schijnt, neen...

— Die bevindt zich dus in uw geval : niets en toch iets...

— Nu het bijzonderste.

— Ha, ge houdt dat voor 't laatste.

— Men beweert dat de heer Steadily een gek is, die zonder doel van 't eene land naar 't andere reist en zoo zijne fortuin verkwist. Dat moet de Consul zelf gezegd hebben.

— Dus weet ge niet waarheen hij zich van uit Algiers begeven heeft?

— Vermits hij 't zelf niet schijnt te weten.

— Ja, dat is juist... Hier is 't beloofde briefje... Ik bevind mij in 't zelfde geval als de heer Steadily : Ik ben ook een gek, die zijn fortuin verkwist met van de eene stad naar de andere te reizen en er zeer duur inlichtingen te vergaren, die anderen nog niet voorniet willen zouden... Tot ziens, vriend...

Dagelijks begaf de heer Daks zich naar een groot koffiehuis, aan de haven, waar dagbladen uit alle gewesten der wereld te lezen waren, in welke kranten de heer Daks hoopte den eenen of anderen dag eenig nieuws over de « Zeemeeuw » en hare reizigers te vernemen.

Eens, toen hij weer zenuwachtig alle soort gazetten had doorbladerd, ontglipte de krant die hij juist opgenomen had aan zijne hand en bleef hij, als door den bliksem getroffen, roerloos zitten.

Er was eene gedachte door zijn brein gegaan, die hem plotseling diep had getroffen.

— Als de heer Steadily nu zijn schip eens herdoopte? Dat gebeurt meer!

Dat was zoo eenvoudig en daar had hij niet eens aan gedacht.

Als nu de Engelschman maar niet op dit denkbeeld kwam zooals hij, anders waren al zijne opzoeken in de bladen geheel nutteloos! Dan zou er van de «Zeemeeuw» nooit geen spraak meer zijn.

En hoe zou hij dan kunnen weten op welk punt van onzen aardbol die deugniet van een Brit zich met den zoon der gravin wel kon bevinden?

De heer Daks had bericht ontvangen dat hij het inlichtingsbureau, voor hetwelk hij werkte, door zijn lanterfant reeds lang begon te vervelen, en het alleen dank zij het

aandringen van de gravin was, dat men hem nog niet had teruggeroepen.

Gebeurde dat, dan bezat hij het noodige geld niet meer om zijne opsporingen voor eigen rekening voort te zetten, en zijn levensideaal, dat bestond in eens een beroemden naam als Sherlock Holmes te dragen, was verbrijzeld.

Men zou hem dan weer gelasten met de onbeduidenste, de vervelendste opzoeken in de eene of andere stad en hem nimmer nog eene zaak van eenig belang toevertrouwen.

De heer Daks zag dan ook de toekomst niet al te gerust tegemoet en verwenschte van 's morgens tot 's avonds den duivelschen Engelschman, die hem belet had triomfantelijk Janneken in de armen zijner moeder te brengen.

Op eenen achtermiddag ontving hij een snelbericht dat hem terug naar Brussel riep. De opzoeken naar het kind der gravin dienden niet door hem voortgezet. Meer stond er niet in den brief.

Het was echter duidelijk genoeg: « niet door hem ».

Dat wilde toch klaar beduiden, dat er een ander zou mede gelast worden.

— Er blijft me niets anders over dan mijne rekeningen, het geld dat mij nog rest en mijne laatste wilsbeschikking naar Brussel te zenden, zei de heer Daks. Ik heb geen geluk gehad, ik moet er voor boeten. 't Is de gang van de wereld... En geen bericht, geen regeltje over die vervloekte *Zeemeeuw*...

— Leest *Le Petit Marseillais*, vijf centiemen, hoorde hij een gazetteur roepen. De menscheneters van de « *Zeemeeuw* »... Vijf centiemen...

De heer Daks liep niet, maar vloog de trappen af en kwam op den dagbladvent toesprongen als een tijger op zijne prooi.

Hij duwde hem een geldstuk in de hand en rukte een blad van den hoop af.

Hij las het, daar op de straat, zonder te zien wat er rondom hem gebeurde, heen en weer gestooten door de haastige voorbijgangers.

Nooit hadden de oogen van den heer Daks schooner proza verslonden.

Het verhaal van de schipbreuk, de lotgevallen in het reddingsbootje, het opnemen der drenkelingen door de « Stanleyville », alles was er in vermeld.

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoe	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762